

(§ 13) kun indeholder de almindelige — og saa paa Oversættelser anvendelige — Regler om, naar en Benyttelse er af en saadan Art, at den kræver Forfatterens Ret, høre de formentlig herhen. Samthykke til Oversættelsen skal meddeles af dem, hvem Forfatterretten tilkommer. At den, der kun har en almindelig Forlagsret, ikke omfattes af dette Udtryk, fremgaar tydeligt af Bestemmelsen i § 8.

Paragraffens første Stykke er en Gen-tagelse af Lov 1857 § 5 i en korrektere Formulering.

I øvrigt er det væsentligste angaaende denne Paragraf udtalt i de almindelige Bemærkninger til Kapitel I., hvortil derfor henvises.

Til § 5.

Denne Bestemmelse i Forbindelse med § 6 opstiller en Ordning af det ved egentligt Medforfatterstab stiftede Retsforhold samt andre Tilfælde, hvor Forfatterretten tilkommer flere i Forening. Den gældende Ret indeholder ikke tilsvarende Bestemmelser, hvortil der er Trang, da en simpel Anvendelse af de almindelige Regler om Sam-eje næppe er ubetinget heldig og vil efterlade adskillig Tvivl. — I den svenske Lov (1877) § 20 findes en Bestemmelse vedrørende dette Forhold, men den der udtalte Regel er baade for absolut, for saa vidt den kræver alle berettigedes Samthykke til enhver Offentliggørelse, jfr. ogsaa portugisisk Civilkodeks Art. 595 b., og for musikalisk-dramatiske Værkers Vedkommende for ubestemt til at muliggøre en sifter Anvendelse. Til den modsatte Yderlighed gaar Reglen i det italienske Dekret af 19de September 1882 Art. 5, der ubetinget giver hver af de medberettigede Ret til at foranstalte Offentliggørelse paa egen Haand. Noget lignende gælder om den ungariske Lov § 1, 2det—4de Stykke, jfr. ogsaa den østerrigske Lov § 8 sidste Stykke. Heldigere er Bestemmelsen i den belgiske Lov Art. 6, der overlader Afgørelsen af ethvert Strids-spørgsmaal til Domstolens Kendelse. Men denne Bestemmelse savner de faste Regler, som det ved Siden heraf er muligt at give; den giver end ikke vejledende Forstrifter.

Ved Affattelsen af Reglen i Lovfor-slagets § 5 er der gjort en Sondring mellem de Tilfælde, hvor der maa tages Hensyn ikke blot til Forfatterrettens økonomiske Side, men ogsaa til Forfatterens personlige Ret (hans literære Ære o. s. v.) — 1ste og 2det Stykke — og de Tilfælde, hvor det økonomiske Synspunkt er væsentlig ene-bestemmende — 3dje Stykke. Der gaas

herved ud fra, at Arvingerne efter Forfaterens Død ere de naturlige Væretagere af hans literære Ære m. m. — naar Forfatteren ikke har lagt denne Myndighed i andres Hænder, hvortil han maa være berettiget, jfr. 2det Stykke i Slutningen, se ogsaa § 11, 2det Stykke — medens det samme ikke gælder om andre Erhververe. Hvor der er Strid mellem flere til Offentliggørelsen berettigede, er det foreslaaet at henlægge Afgørelsen til den i § 28 nævnte Kommission, jfr. om denne senere. Denne vil nemlig give større Garanti for en upartisk og sagtyndig Afgørelse, end der vilde opnaas ved at lade Parterne selv vælge Voldgiftsmænd. Herved vilde det nemlig kunne ske, at temmelig underordnede Medarbejdere, naar de danne en Majoritet, ved Valget af Voldgiftsmænd paa Forhaand kunne sikre sig absolut Overvægt over de færre, men maaske for Været langt væsentligere Medarbejdere. Saadanne og lignende Forhold vil derimod den i § 28 nævnte Kommission af sagtyndige kunne tillægge den Betydning, der tilkommer dem, uden at Faren for Partiskhed her er til Stede.

Paragraffens sidste Punktum affører kun al Tvivl om et Spørgsmaal, der ogsaa uden udtrykelig Udtalelse vilde være at løse paa den angivne Maade. En væsentlig tilsvarende Regel findes i det italienske Dekret af 1882 Art. 5, jfr. ogsaa den spanske Lovs Art. 22.

Til § 6.

Denne Paragraf ordner særlig Forholdet mellem samvirkende Tekst- og Musik-Forfattere. Udgangspunktet er, at Forfatter og Komponist ere lige berettigede Medarbejdere. Paa samme Grundlag hviler Reglen i den ovenberørte § 20 i den svenske Lov af 1877, samt Reglerne i den spanske Lov Art. 19, 22 og 23. Derimod tillægger den tyiske Lov § 51 — jfr. ogsaa den italienske Lov Art. 6, den ungariske Lov § 52 og den norske Lov § 31, jfr. § 29 — Komponisten udelukkende Ret til at foranstalte offentlig Opførelse af Musikværker med Tekst, derunder musikalisk-dramatiske Værker. Denne altid uretfærdige Regel stammer fra den Tid, da Operatekster altid var noget rent fabrikmæssigt Værk uden noget som helst selvstændigt Værd. Men i højeste Grad uretfærdigt og i Strid med hele den nyere Udvikling paa Operaens Omraade, hvorefter der stilles langt større Fordringer til Operatekstens æstetiske og dramatiske Værd, vilde det være, om man legaliserede en saadan Hensynsløshed mod Forfatteren for Fremtiden. Den tyiske Rets Regel er der-